

30 marca 1928 r.

E 04 b 1/26



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 7041.

Ludwik Kandziora
(Bydgoszcz, Polska).

Kl. 37 f 4.

37 a 1/26

Przenośny mieszkalny barak drewniany.

Zgłoszono 10 listopada 1926 r.

Udzielono 26 lutego 1927 r.

Dotychczasowa budowa przenośnych mieszkalnych baraków drewnianych ma te wady, iż poszczególne części składowe, o jednym przeznaczeniu są najrozmaitszych rozmiarów. Części te, zrobione z różnych materiałów i w znacznej ilości, przedstawiają trudności techniczne przy ustawianiu i rozbieraniu baraku, gdyż wymagają robotników wykwalifikowanych, oraz przez swoje wymiary i wagę stają się nader niedogodne przy transportach.

Obecny wynalazek częściowo usuwa te niedogodności. Osiąga się to przez zredukowanie ilości poszczególnych części budowlanych do możliwych granic, oraz ułatwia się zastosowanie ich przez ujednostajnienie i prostotę formy. Poszczególne części składowe, mające specjalne swe przeznaczenie, nie mogą być zastosowane do

innej części baraku, do której służą. Wszystkie części składowe dają się łatwo rozróżnić między sobą i zastosować do swego przeznaczenia, oraz nader łatwo dają się złożyć w całość. Lekkość konstrukcji usuwa trudności przy transportowaniu.

Słupy frontowe, będące jednakowej długości i grubości mogą być podczas montażu zastosowane tylko jako takie, lecz miejsce ich ustawienia jest dowolne; natomiast słupy szczytowe, będące również jednakowej grubości, różnią się od poprzednich, jako też między sobą długością, która ściśle dostosowana jest do spadku dachu.

Belki, słupy i wiązary, oprócz krokwi, nie posiadają czopów ani dziur, przez co nie są osłabione. Do połączeń szkieletu baraku służą trzewiki żalazne, które umożliwiają nader szybkie ustawienie i rozebranie

baraku. Wnętrze baraku postawione jest bez jakichkolwiek słupów, przez co otrzymujemy wolną przestrzeń w całym baraku.

Szkielet dachu, ścian, oraz podłogi nakrywa się poszczególnymi, uprzednio przygotowanymi, łatwo odróżniającymi się od siebie płytami, tworzącymi całość danej części baraku. Płyty dachowe zasadniczo różnią się od płyt ściennych, te ostatnie zaś od podłogowych, wobec czego pomyłki przy montażu są wykluczone. Powyższe płyty składają się z odpowiednio dostosowanych desek, ujętych w ramy żelazne i w zależności od przeznaczenia powleczone są materiałem nieprzemakalnym i ogniotrwałym. Do części płyt dachowych, znajdujących się po jednej stronie spadku dachu, w szczytach sięgających kalenicy, przymocowane są odpowiednio wygięte blachy, służące jako gąsiory.

Jeden sposób wykonania wynalazku przedstawiony jest na rysunku. Fig. 1 przedstawia rzut poziomy baraku z uwidocznieniem połączeń progów, słupów, płyt ściennych i podłogowych, fig. 2 przedstawia widok frontowy w przekroju podłużnym, fig. 3—widok baraku w przekroju poprzecznym, fig. 4 uwidocznia trzewik żelazny i jego zastosowanie, fig. 5 -- także trzewik do połączeń skośnych.

Barak wykonany jest z drzewa, w rodzaju muru pruskiego, z równym podziałem pół pomiędzy słupami frontowymi *a* w ścianach frontowych, i słupami szczytowymi *b* w ścianach szczytowych. Słupy *a* są jednakowej długości i grubości, i w obu końcach ścięte są pod prostym kątem, w odróżnieniu od słupów szczytowych *b*, które w dolnym końcu są ucięte pod prostym kątem, w górnym zaś podług spadku dachu. Rygle *c* znajdują się tylko pod oknami i nad drzwiami. Progi frontowe *d* z płogami szczytowymi *e* oraz wszelkie słupy i belki łączą się przy pomocy trzewików żelaznych, przymocowanych na stałe do od-

powiedniej cięści wiązarowej szkieletu baraku. Trzewiki *f* sporządzone są z odpowiednio grubej blachy, i mają formę otwartego sześcianu, o rozmiarach odpowiadających grubości i szerokości belki. Dwie przeciwległe ścianki trzewika, linią poziomą podzielone są na dwa prostokąty. Dolne prostokąty w obu ściankach są wycięte. Trzewik po założeniu spoczywa na ściankach prostokątnych *i*, połową swej wysokości wystaje ponad belkę, a przymocowany jest od strony ścianek kwadratowych. W otwór sześcianu wpuszczony jest słup. Belki w miejscach założenia trzewików są o grubość blachy tychże odpowiednio przycięte, aby tworzyły jedną gładką powierzchnię. Do płatwi kalenicowej *g* poza trzewikami *f* przeznaczonemi dla środkowych słupków kalenicowych *h*, na odwrotnej stronie przymocowane są lasze *i* z blachy, wycięte w formie żelaza korytkowego, służące dla przymocowania krokwi *k*. Takież lasze znajdują się na obiegowych płatwiach frontowych *l*. Płatew kalenicowa *g* przy końcach spoczywa na środkowych słupkach szczytowych *b*, a w środku—na słupkach kalenicowych *h* spoczywających na zastrzałach *m*, górną częścią przymocowanych do płatwi kalenicowej *g*. Każda para krokwi *k*, połączonych przez nakładkę, spoczywa na płatwi kalenicowej *g* oraz na obiegowych płatwiach frontowych *l* w laszach *i* i przymocowana do tychże sworzniem wraz z nakrętką.

Nakrycie dachu składa się z poszczególnych płyt, równej szerokości, odpowiadającej przestrzeni między krokwiami, i odpowiedniej równej długości. Płyty ujęte są w ramy *n* z żelaza teowego. Do wewnętrznej powierzchni ramy przymocowane są deski, pokryte materiałem nieprzemakalnym i ogniotrwałym. Dach można pokrywać płytami pojedynczo lub podwójnie, t. j. od wierzchu i od spodu, pozostawiając między płytami izolacyjną przestrzeń powietrzną. Płyty przymocowane są

do krokwi przy pomocy płytek zaciskowych o z skrzydełkową nakrętką lub przy pomocy sworzni, wyjmowanych kwadratowym kluczem, i są izolowane od przepuszczania opadów. Do szczytów płyt dachowych sięgających kalenicy są po jednej stronie spadku dachu przymocowane odpowiednich rozmiarów kątowniki p z blachy zastępujące gąsiory.

Płyty ściennie odpowiadają szerokości pomiędzy słupami a i b i wysokości od progu frontowego d do płatwi frontowych l , a w ścianach szczytowych od progu szczytowego e do krokwi k . Ścienne płyty szczytowe w górnych końcach ścięte są podług spadu dachu. Założenie płyt ściennych odbywa się w analogiczny sposób jak i płyt dachowych. Deski do płyt ściennych mogą być szpuntowane lub powleczone materiałem izolacyjnym i ogniotrwałym.

Podłoga również składa się z płyt drewnianych w listwach. Do wewnętrznych stron progów szczytowych przymocowane jest żelazo korytkowe, w które wpuszczone są płyty. W miejscach styecznych płyty spoczywają na podkładach q , połączonych z progami frontowymi d żelazem kątowym r .

Rygle drzwiowe i okienne c są jednakowych rozmiarów i spoczywają w trzewikach f . Drzwi i okna osadzone są w ramy że-

lazne z teowników, i przymocowane do słupów w ten sam sposób co płyty ściennie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przenośny mieszkalny barak drewniany, znamienny tem, że wszystkie słupy frontowe są jednakowej długości i grubości oprócz słupów szczytowych, których długość odpowiada spadkowi dachu.

2. Barak według zastrz. 1, znamienny tem, że do połączenia słupów i belek stosuje się trzewiki żelazne, wobec czego odpada konieczność robienia czopów i dziur w belkach i słupach.

3. Barak według zastrz. 1, znamienny tem, że ściany i podłoga między słupami i belkami pokryte są ujętami w ramy żelazne płytami, które przymocowuje się do słupów i belek zapomocą łatwo wyjmujących sworzni.

4. Barak według zastrz. 1 i 3, znamienny tem, że dach pokryty jest jednakowemi, również ujętami w ramy żelazne, płytami, które w szczycie sięgającym kalenicy, zaopatrzone są w odpowiednio wygięte blachy żelazne, służące jako gąsiory.

L u d w i k K a n d z i o r a.

Zastępca: Inż. F. Winnicki,
rzecznik patentowy

